

добри юнаци и въоружите са, то преминете презъ Дунавъ и захванете са за работа; а азъ ща да работа това, щото трѣба да са работи. Азъ днеска отивамъ въ България и ща да говора и на старо, и на младо: „Слушайте, братия! Когато изъ Ромжния премине една малва четица, то вие оставяйте и кѣща, и жена, и дѣца, и тѣрговия, и вѣрвете слѣдъ нея“. Дайте ми сега рѣка, и да са заловиме за работа. Който иска свобода и добро, той нека земе кръстътъ си и да вѣрви слѣдъ мене!

С п и р о.

Азъ съмъ първи.

А р с о.

Да ма изѣде вѣлкѣтъ, ако не ида и азъ първи!

Л а м б е.

А азъ ако не ида, то нека ми са присмѣятъ и чифутите, нека ми цлюйне въ очите русчушки циганинъ, нека баба Вела излѣзе изъ гробътъ, и да ми рѣче: „ти, мой синко, си по-кежавъ и отъ старата си баба“.

М н о г о г л а с о в е.

Синца ще да вѣрвие, синца...

Н е д ѣ л к о.

Азъ отѣквамъ писмо отъ дома, и като го получа, то ща да ида и азъ. (Тихо.) Съ образование само ще да са избави България, а повече съ нищо. Азъ отъ сега ща захвана да издавамъ кадри и вниги...

Д ѣ д о Н и к о л а (подава рѣка сѣкиму).

Да сме живи, момчета! — зарадвахте ма! Прощавайте!

(Сѣда въ кѣнкѣтъ си и отива.)